

(reportáž ze zářijové Krychle)

Dříve než jsem na svátek knížete Václava 28. září odcházel z Balbínovy poetické hospůdky, zeptal se mě přítel Jarda Síbrt: "*To jsem zvědav, co o tomhle budeš psát?*" Ten zářijový sváteční večer se totiž po roční tvůrčí pauze vrátila do Krychle dramaturgická a autorská ruka **Milana Jablonského**

. Tématem Krychle bylo udílení filmových Oskarů. Z tohoto důvodu hrála tentokrát jednu z hlavních rolí technika svěřená do rukou písničkáře Arnošta Frauenberga. Výrobce plovoucích a jiných podlah, trvalý pobyt Žebrák, se této náročné role dokázal zhostit.

Na jevišti stálo promítací plátno. Jako první se na něm objevily zdvojené a mírně či více deformované tváře protagonistů Krychle. Vedle plátna stál řečnický pult s mikrofonom. Milan Jablonský přivítal publikum, i přes státní svátek využitý většinou národa ke spojení s pátečním volnem a víkendem, docela početné. Zároveň se omluvil, že využívá známého písničkáře jako obsluhu techniky a přirovnal jeho roli k využití Jaromíra Nohavici k úklidu. Jenže nebyla jen smršť vítězných oskarovských snímků, byly i živé vstupy písničkářů.

Franta Vlček vystoupil jako první a po chrapotu, který mu zabránil dobýt srdce publika na festivalu FOLKomin, nebylo ani stopy. Franta tentokrát nasadil repertoár, který nehraje zase tak moc často. Zněl *Otesánek* nebo píseň Milana Dvořáka o vztahu dvou starých lidí, kterým lze jen závidět. Mé srdce potěšil František *Eve*
rgreenem
hraným s nádhernou nostalgií

Navrátilší se Milan Jablonský

foto: Tomáš Pohl ©

v hlase, nebo milostnou romancí ze závodní jídelny. Bouřlivý smích a aplaus jako vždy vítal očekávané i neočekávané Františkovy textové kiksy.

Jenže po vystoupení Franty Vlčka zazněl kdysi populární Bird Dance a do světelných efektů vstoupil entertainer Milan Jablonský oblečený do jednoho z nejpříšernějších sak, které jsem kdy viděl, a kolem krku měl řhavě žlutou kravatu. V záři a blikání světel se Milan pohyboval se šarmem Archie Rice z Osbornova Komika či s vitalitou Hugo Egona Baldera ze svlékácí show RTL s názvem Tutti Frutti. Nezůstalo jen u pohybové kreace a došlo i na dobrý bavičský humor, za nějž by se nestyděl ani Petr Novotný v životní formě či Horst Debert z revue televize NDR Ein Kessel Bunes. V té chvíli jsme sice řvali smíchy, ale nevěděli jsme, že je to jen základní tábor a vrcholy nás ještě čekají. Velmi se omlouvám, ale na slova Jardy Sírta došlo. Sdělím vám jen ty zážitky, které jsem stihl zaznamenat a kdy se mi ruka smíchy tolik netřásla.

Základním principem Milanovy režie a dramaturgie bylo postupné vyhlašování jednotlivých kategorií filmových Oskarů ze tří navržených. Prvním vítězným filmem byl příběh malířů pokojů s názvem **Štětka a já**. Ukázka sice vzdáleně připomínala záběry ze seriálu Profesionálové a mladý malíř pokojů tak trochu vypadal jako Martin Shaw, představitel Raye Doylea, ale český dabing svědčil o něčem jiném. Hrdinové hovořili jen a jen o tom, jak malovat pokoje.

Podobně pak vítězný dětský film **Proti všem** připomínal zfilmovanou Lolitu Jurije Nabokova, ale hlavní představitelce šlo jen a jen o hraní s kuličkami, o což se po celý záběr snažila přesvědčit hlavního hrdinu (tedy ne Jirku).

Dalším hostem, tedy živým a zdravým hostem, byl písničkář **Jirka Zip Suchý**. Zip je častým hostem na Krychli a byl k vidění i na FOLKominu, kde se dokonce zásobil potravinami, ale na pódiu je málo k vidění. Ten večer byl JZS pohodář a znalecům připomněl, jak je to možné, že každá s ním byla "v tom", zazpíval

Lenku

i další známé písně.

Z dalšího udílení Oskarů mi utkvěly v mé mizíci paměti například vítězný japonský dokument o České republice v původním znění s titulky. Film končil odkazem na dokumentární cyklus Země Afriky.

Další bombou bylo filmové vyznání členů Krychle expremiérovi Jiřímu Paroubkovi. Různé formy pohledů na tvář tohoto politika byly prokládány citacemi jednotlivých členů a příznivců Krychle. Občas mi jejich chvalozpěvy (včetně mých Několika vět) velmi vzdáleně připomínaly několikahodinový cyklus známého režiséra FV k oslavě padesátin Milana Jablonského, ale jméno Jablonský jsem ani v jednom z příspěvků nezaslechl.

Z hudebních filmů zaujal vítězný snímek o tom, jak populární kapela Surf či ještě populárnější dvojice Vašek a Eva zpívají písně z repertoáru kapely The Plastic People of the Universe, kdy píseň.. *běžím s hovnem proti plátnu*.. tvořila součást obžaloby. Potvrdil se mi dojem, že nakladatelství Česká muzika je v podstatě novodobý "androš".

Omlouvám se, ale na ostatní vítěze se už nedostane, protože své poznámky po sobě nemohu přečíst a asi příště musím použít anglický systém stenografie, jaký užíval proslulý kadet Adolf Biegler, když ve Švejkovi, díl třetí, popisoval slavné bitvy rakouských dějin.

Posledním písničkářem byl promítač **Arnošt Frauenberg** a připomněl mi horký srpnový koncert. Na rozdíl od jiných zážitků se u Arnošta Frauenberga rád opakuji. Vyrosl z něj velmi dobrý písničkář a na jeho první desku se velmi těším.

Takže tato reportáž je odpovědí na otázku Jardy Síbrta a zároveň i pozváním na poslední čtvrtek v říjnu. Říjnová Krychle je věnována vzpomínce na legendární Klub v Polské. Tak přijďte, jako vždy Krychle začíná v osm večer.